

prvih objav, so bili dragoceni. In rezultati, predvsem objavljena slovenska besedila, nas bodo spominjali nanjo.

Marija Oblak Čarni, Ema Umek

**Marjeta Vodopivec
(1950–2006)**

Na pokopališču v Štepanji vasi smo se 29. avgusta letos poslovili od naše Marjete. Naše zato, ker smo jo v službi kar nekako posvojili, vsak dan za del dneva, čeprav njeno delo dokumentalistke raziskovalke na Oddelku za arhiviranje in dokumentacijo Televizije Slovenija ni bila njena prva in edina služba.

Marjeta je poklicno pot kmalu po opravljeni diplomi na Filozofski fakulteti začela v vrtcu Najdihojca, nadaljevala jo je na osnovni šoli Trnovo in nato desetletje učila horjulske otroke angleškega jezika. Na Radioteleviziji Slovenija se je zaposlila leta 1987, najprej v radijski fonoteki kot referentka za govorno fonetiko in nato kot arhivarka dokumentalistka v radijskem arhivu, zadnjih deset let pa je pri nas, v televizijskem arhivu, urejala besedila oddaj. Občasno se je ukvarjala tudi s prevajanjem in lektoriranjem pri strokovni službi za gledališko in kulturno dejavnost pri Zvezi kulturnih organizacij Slovenije. Redno se je udeleževala seminarjev, srečanj in izletov Arhivskega društva Slovenije in prav ona je bila tista, ki je vsako leto zbrala prispevke za članarino Društva za vse zaposlene na RTV Slovenija. Nepogrešljiva je bila tudi na vsakoletnih zborovanjih, namenjenih tehničnim in vsebinskim problemom klasičnega in elektronskega arhiviranja v Radencih, ki jih prireja Pokrajinski arhiv Maribor. In v toliko letih se nabere veliko oddaj, veliko besedil, veliko besed in veliko spominov, veliko misli, ki se zbudijo, ko blazinice prstov drsijo po tipkovnici in te misli kot droben, neviden prah natresejo

arhivski škratki med liste papirja. Ali pa te besede lovijo v mreže lovke računalniških programov, ki hranijo spomine – lepe, srečne in tudi žalostne.

Žalostne, kot je bil tisti ponedeljek okoli osme ure zjutraj, ko je zazvonil telefon, ki sta si ga delili Jožica in Marjeta. Aco, ki je bil prav takrat pri njunih mizah, je dvignil telefonsko slušalko, nekaj časa poslušal, nato jo nemo odložil in nam povedal, da se Marjeta ne bo več vrnila k nam.

Kolegi in prijatelji nismo mogli in še zdaj ne moremo verjeti, da Marjete Vodopivec ni več med nami. Pred tremi tedni je odšla na dopust, na dan, ko bi se morala vrniti v službo in biti spet med nami, pa smo se zadnjikrat poslovili od nje.

Marjeta je bila dobra prijateljica in kolegialna sodelavka. Vedno je bila pripravljena priskočiti na pomoč. Bila je tiha, skromna in neopazna, toda na voljo, ko smo jo potrebovali. In sedaj je ni več. Tega kar ne moremo sprejeti. Sicer pa modreci pravijo, da živiš toliko časa, dokler se te spominjajo. Da je Marjeta odšla od nas za vedno, bomo slej ko prej morali sprejeti, spominjali pa se je bomo prav gotovo še zelo dolgo.

Marjeta, na tvojem zadnjem potovanju tja, kjer so red in lepota ter razkošje in mir doma, se od tebe poslavljamo s prevodom verzov iz tvoje diplomske naloge:

Poglej, nad kanali
so čolni pospali,
ki jim potepuška je nrav;
da tvoje si želje
vzemo za povelje,
od konca sveta sem jih zbral.

Tam sonca večerna
čez polja se mirna
čez vodo, čez mesto razstro,
da v rožah in zlatu
ko v gorkem ornatu
svet v sen se zaziblje sladko.

(C. Baudelaire)

*Aleksander Lavrenčič
s sodelavkami in sodelavci Oddelka za arhiviranje
in dokumentacijo TV Slovenija*